

Introduction to Mishnah Temurah

jkelsen@drisha.org

Leviticus 27:9-10

(9) If [the vow concerns] any animal that may be brought as an offering to יהוה, any such that may be given to יהוה shall be holy. (10) One may not exchange or substitute another for it, either good for bad, or bad for good; if one does substitute one animal for another, the thing vowed and its substitute shall both be holy.

ויקרא כ"ז:ט-י

(ט) ואם־בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן ליהוה כל אשר יתן ממנו ליהוה יהיה־קדש: (י) לא יחליפנו ולא־ימיר אתו טוב ברע או־רע בטוב ואם־המר ימיר בהמה בבהמה והיה־הוא ותמורתו יהיה־קדש:

Leviticus 27:32-33

(32) All tithes of the herd or flock—of all that passes under the shepherd's staff, every tenth one—shall be holy to 33) יהוה. One must not look out for good as against bad, or make substitution for it. If one does make substitution for it, then it and its substitute shall both be holy: it cannot be redeemed.

ויקרא כ"ז:לב-ל"ג

(לב) וכל־מעשר בקר וצאן כל אשר־יעבר תחת השבט העשירי יהיה־קדש ליהוה: (לג) לא יבקר בין־טוב לרע ולא ימירנו ואם־המר ימירנו והיה־הוא ותמורתו יהיה־קדש לא יגאל:

ספרא ויקרא ויקרא כ"ז:י

טוב ברע או רע בטוב – תמימים בבעלי מומים ובעלי מומים בתמימים. מנין לרע שהוא בעל מום? תלמוד לומר: לא תזבח לה' אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע.

Mishneh Torah, Substitution 4:13

...Although all of the statutes of the Torah are decrees, as we explained in the conclusion of *Hilchot Me'ilah*, it is fit to meditate upon them and wherever it is possible to provide a reason, one should provide a reason. The Sages of the early generations said that King Solomon understood most of the rationales for all the statutes of the Torah.

It appears to me that the verse Leviticus 27:10: "It and the animal to which its holiness will be transferred shall be consecrated" shares a similar motivating rationale as the verse

משנה תורה, הלכות תמורה ד"י"ג

(יג) ...אף על פי שכל חקי התורה גזרות הם כמו שבארנו בסוף מעילה. ראוי להתבונן בהן וכל מה שאתה יכול לתן לו טעם תן לו טעם. הרי אמרו חכמים הראשונים שהמלך שלמה הבין רב הטעמים של כל חקי התורה. יראה לי שזה שאמר הכתוב (ויקרא כז י) (ויקרא כז ל) "והיה הוא ותמורתו יהיה קדש". כענין שאמר (ויקרא כז טו) "ואם המקדיש יגאל את ביתו ויסף חמישית כסף ערפך עליו". ירדה תורה לסוף מחשבת האדם וקצת יצרו הרע. שטבע של אדם נוטה להרבות קנינו ולחוס על ממונו ואף על פי שנדר והקדיש אפשר שחזר בו ונחם

ibid.:15: "If the one who consecrates it shall redeem his house, he shall add a fifth of the money of the redemption valuation to it." The principle behind these laws is that the Torah descended to the bottom of a person's thoughts and the scope of his evil inclination. For human nature tends to increase his property and attach importance to his money. Even though he made a vow or consecrated something, it is possible that he will reconsider, change his mind, and redeem it for less than its worth. Hence the Torah states: "If he redeems it for himself, he must add a fifth." Similarly, if he consecrated an animal in a manner that its physical person becomes consecrated, he might reconsider. In this instance, since he cannot redeem it, he will exchange it for a lesser one. If he was given permission to exchange an inferior animal for a superior one, he will exchange a superior one for an inferior one and claim that it was superior. Therefore, the Torah removed that option, forbidding all exchanges and penalized him that if he made an exchange, "It and the animal to which its holiness will be transferred shall be consecrated."

All of these ordinances are to subjugate one's evil inclination and improve one's character. Similarly, most of the Torah's laws are nothing other than "counsels given from distance" from "He Who is of great counsel" to improve one's character and make one's conduct upright. And so it is written Proverbs 22:20-21: "Behold, I have written for you in the Torah prominent matters, to inform you of the veracity of the words of truth, so that you will respond truthfully to those who send to you."

וּפְדָהּ בַּפְּחוֹת מְשׁוּיוֹ אִמְרָה תּוֹרָה אִם פְּדָה
 לְעֲצָמוֹ יוֹסִיף חֲמֵשׁ. וְכֵן אִם הִקְדִּישׁ בְּהֵמָה
 קִדְשָׁתָהּ הַגּוֹף שָׁמָּה יִחְזֹר בּוֹ וְכִיּוֹן שָׁאִינוּ יְכוּלִים
 לְפָדוֹתָהּ יִחְלִיפֶנָּה בַּפְּחוֹתָהּ מִמֶּנָּה. וְאִם תִּתֵּן לּוֹ
 רְשׁוּת לְהַחֲלִיף הָרַע בְּיָפָה יִחְלִיף הַיָּפָה בְּרַע
 וַיֹּאמֶר טוֹב הוּא. לְפִיכֵךְ סָתַם הַכְּתוּב בְּפָנָיו שְׁלֵא
 יִחְלִיף. וּקְנָסוֹ אִם הִחֲלִיף וַאֲמַר וְהָיָה הוּא
 וְתַמּוּרְתוֹ יִהְיֶה קִדְשׁ. וְכָל אֱלוֹ הַדְּבָרִים כְּדֵי לְכַף
 אֶת יִצְרוֹ וּלְתַקֵּן דַּעוֹתָיו. וְרַב דִּינֵי הַתּוֹרָה אֵינֶן
 אֶלָּא עֲצוֹת מְרַחוּק מִגְדוֹל הָעֲצָה לְתַקֵּן הַדַּעוֹת
 וּלְיִשָּׁר כָּל הַמַּעֲשִׂים. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (מְשָׁלִי כַב
 כ) "הֲלֹא כְּתַבְתִּי לְךָ שְׁלִישִׁים בְּמַעֲצוֹת וְדַעַת".
 לְהוֹדִיעַךְ קִשְׁטֵי אִמְרֵי אִמְתָּ לְהַשְׁיב אִמְרֵי אִמְתָּ
 לְשִׁלְחִיךְ:

ר' יוסף בכור שור ויקרא כ"ז:י'

ואפילו רע בטוב אסור, דאם באתה להחליף, פעמים שתהיה סבור מרע טוב ומטוב רע, שאינך יודע מה חולי יש לה או שמא טריפה היא

Sefer HaChinukh 352:2

It is from the roots of the commandment that God, blessed be He, wanted to instill His fear in the hearts of people in all matters of sanctity, and as I wrote in the building of the holy House and its vessels in the Order of *Vayikchu Li Terumah* (Sefer HaChinukh 95). In that commandment you will see our intent, from the angle of the simple understanding, about the great stringency that is fitting for us to practice with the holy. And therefore in order to establish the awe of the matter of the holy in our hearts, the verse commanded us that we not change our words. Rather, from when the beast is sanctified, it is in its sanctity forever; and we should not think to remove it from its sanctity and to exchange it with another beast. But if he did [speak] this thing from his mouth, his thought and all of his action is reversed and both of them are holy. As he came with his actions to remove holiness and it shall be the opposite — that it expand more and be attached to all [of them]. And Rambam, may his memory be blessed, wrote (Mishneh Torah, Laws of Substitution 4:13) about the reason for this commandment, and about that which we have been commanded to add a fifth for the redemption of consecrated things, that the Torah went down to the bottom of man's thinking and his evil impulse. As his nature is to multiply his [own] possessions and to be concerned with his money. And even though he vowed and sanctified, it is possible that he will go back on it and regret and want to redeem it for less than its worth. Therefore, he adds a fifth. And likewise he will exchange the beast that he sanctified with one that is less than it. And if permission was given to him to exchange a bad one with a good one, he will exchange a good one with a bad one. And therefore Scripture sealed the door in front of him. And he was further lengthy about this matter and wrote, "And even

ספר החינוך שני"ב:ב'

מִשְׁרָשֵׁי הַמִּצְוָה שֶׁרָצָה הַשֵּׁם בְּרוּךְ הוּא לְהַטִּיל
מִרְא בְּלִב בְּנֵי אָדָם בְּכָל עֲנִינֵי הַקֹּדֶשׁ, וְכִמּוֹ
שְׁכַתְּבֹתִי בְּבִגְדֵי הַבֵּית הַקֹּדֶשׁ וְכִלְיוֹ בְּסֹדֶר וְיִקְחוּ
לִי תְרוּמָה (מִצְוָה צֵה) בְּמִצְוָה זֹ, שֶׁשֶׁם תִּרְאֶה עַל
צֵד הַפֶּשֶׁט כְּוֹנְנָתוֹ בַּחֲמֵר הַגָּדוֹל הָרְאוּי לָנוּ לְנַהֵג
בְּקֹדֶשׁ, וְעַל כֵּן כִּדֵי לְקַבֵּעַ בְּלִבְנוּ מִוִּרְאָת עֲנִינֵי
הַקֹּדֶשׁ צִוָּה הַכְּתוּב לְבַל נִשְׁנֶה הַדְּבָרִים, אֲלֵא
מִכִּיּוֹן שֶׁנִּתְקַדְּשָׁה הַבְּהֵמָה תִּהְיֶה בְּקֹדֶשֶׁתָּהּ
לְעוֹלָם, וְלֹא נִחְשָׁב לְהַפְקִיעָהּ מִקֹּדֶשֶׁתָּהּ
וְלִהְיוֹת לִפְהָ בְּבֵהֵמָה אַחֲרָת, וְאִם יוֹצֵיא הַדְּבָר
מִפִּיּו שֶׁתִּהְיֶה מִחֲשַׁבְתּוֹ וְכָל מַעֲשָׂהּ וְתִהְיֶינָה
שְׁתֵּי הֵן קֹדֶשׁ, כִּי הוּא בֹא בְּמַעֲשָׂיו לְהַפְקִיעַ
קֹדֶשׁ, וְתִהְיֶה לְהַפְקִיעַ, שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט יוֹתֵר וְתִתְפַּשֵּׁט
הַכֹּל. וְהִרְמַב"ם זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה (הַל, תְּמוּרָה פ"ד
ה"ג) כִּתֵּב בְּטַעַם מִצְוָה זֹ, וּבִמָּה שֶׁנִּצְטוּיָנוּ
לְהוֹסִיף חֹמֶשׁ בְּפִדְיוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁיִּרְדֶּה הַתּוֹרָה
לְסוֹף מִחֲשַׁבְתּוֹ הָאָדָם וְיִצְרוּ רַע, שֶׁטָּבְעוּ לְהִרְבוֹת
קִנְיָנוּ וְלַחֲוֹס עַל מַמּוֹנוֹ, וְאִף עַל פִּי שֶׁנִּדְרָר
וְהִקְדִּישׁ, אֲפָשֶׁר שֶׁיִּחְזֹר בּוֹ וְיִנָּחֵם וְיִרְצֶה לְפָדוֹתוֹ
בְּפָחוֹת מִשְׁוֵיו לְפִיכָד יוֹסִיף חֹמֶשׁ. וְכִמּוֹ כֵּן
יִחְלִיף בְּהֵמָה שֶׁהִקְדִּישׁ בְּפָחוֹתָהּ מִמֶּנָּה, וְאִם יִתֵּן
לוֹ רְשׁוּת לְהַחֲלִיף רַע בְּטוֹב יִחְלִיף טוֹב בְּרַע,
וְלִפִּיכָד סָתֵם הַכְּתוּב הַדֶּלֶת בְּפָנָיו. וְעוֹד הָאָרִיךְ
בְּעֲנִינֵי זֶה וְכִתֵּב, אִף עַל פִּי שֶׁכָּל חֲקֵי הַתּוֹרָה
נִזְרוֹת הֵן, רְאוּי אֶתָּה לְהִתְבּוֹנֵן בְּהֵן, (עַל) [וְכָל]
שֶׁאֶתָּה יָכוֹל לִתֵּן בּוֹ טַעַם תֵּן. וְיִזְכֹּר הָרַב לְטוֹבָה
שֶׁסִּיעַ יָדֵי עַם דְּבָרָיו בְּמִלְאֲכָתִי זֹאת.

though all the statutes of the Torah are decrees, you are fitting to examine them (about) and give a reason for [everything] that you can.” And the Teacher should be remembered for the good, as he aided me in this [project] of mine.

Sefer HaChinukh 351:1

To not exchange consecrated things: To not exchange consecrated things — meaning to say one should not exchange a beast that has been consecrated for another beast afterwards, but it should rather be offered itself. And about this is it stated (Leviticus 27:10), “He shall not substitute nor exchange for it.” And from when they exchanged it — meaning, that they said, “This instead of that”; “This in exchange for that”; or what is similar to these expressions, which is the essence of exchange (Temurah 26b) — there is liability for lashes in the thing, even though there is no act [involved] with it. [This is the case] even if there was somewhat of an error in the case. How is this? One who intends to say, “Behold this is in exchange for the burnt-offering that I have,” but he says, “in exchange for the peace-offering that I have” — behold, this is an exchange and he is lashed; as nonetheless regarding the exchange it was volitional. But if his thought was that it was permissible to exchange, he is certainly not lashed. For one, it was inadvertent. And also, we only administer lashes with witnesses and a warning — and behold there is no warning [in such a case].

ספר החינוך שני"א:א'

שְׁלֵא נְמִיר הַקֹּדְשִׁים – שְׁלֵא נְמִיר הַקֹּדְשִׁים. כְּלוּמַר בְּהֵמָה שֶׁהִקְדִּישָׁה לַמִּזְבֵּחַ שְׁלֵא יִמְירוּהָ אַחַר כֵּן בְּבֵהֵמָה אַחֶרֶת, אֲלֵא תִקְרַב הִיא בְּעֶצְמָהּ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר (וַיִּקְרָא כֹז י) לֹא יִחְלִיפוּנוּ וְלֹא יִמְרוּ אֹתוֹ. וּמִכִּיּוֹן שֶׁהִמְירוּהָ, כְּלוּמַר, שְׁאֵמְרוּ זֶה זֶה תַּחַת זֶה אוּ זֶה תַּמּוּרָה זֶה וְכִיּוֹצֵא בְלִשׁוֹנוֹת אֱלוֹ, שְׁזָהוּ עֲנִין הַתַּמּוּרָה (תַּמּוּרָה כֹז ב), אֶף עַל פִּי שְׂאִין שֵׁם מַעֲשֵׂה יֵשׁ בְּדִבְרֵי חַיִּיב מִלְּקוּוֹת. וְאִפִּילוּ הִיא בְּדִבְרֵי שְׁגָגָה קִצְתָּ יֵשׁ בּוֹ חַיִּיב מִלְּקוּוֹת. כִּי־צַד? הַמִּתְכוּוֹן לֹמַר הִרִי זֶה תַּמּוּרָה עוֹלָה שְׁיֵשׁ לִי וְאִמַר תַּמּוּרָה שְׁלָמִים שְׁיֵשׁ לִי, הִרִי זֶה תַּמּוּרָה וְלוֹקָה. דְּמִכָּל מְקוּם מִזִּיד הוּא בְּתַמּוּרָה. אֲבָל אִם הִיָּתָה מִחֲשִׁבְתּוֹ שֶׁמִּתַּר לְהִמְיר וְדָאִי אֵינוֹ לוֹקָה, חָדָא דְשׁוּגָג הוּא, וְעוֹד דְּלֹא מִלְּקִינָן אֲלֵא בְּעֵדִים וְהִתְרָאָה וְהִרִי אֵין כְּאֵן הִתְרָאָה.

וְאִם תִּשְׁאֵל, וְלָמָּה לוֹקִין עַל הַתַּמּוּרָה, וְהִרִי הוּא לֹא שֶׁנִּתְקַן לַעֲשֵׂהָ, וְהוּא שְׂאֵם הִמְיר יֵהָא הוּא וְתַמּוּרָתוֹ קִדְשׁ? כְּבָר פִּרְשׁוּ חֲכָמִים זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה טַעַם הַדִּבְרֵי וְאִמְרוּ (תַּמּוּרָה ד, ב). מִפְּנֵי שְׁיֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי לְאִוִין כְּמוֹ שֶׁתַּבְתִּי בְּסֹדֶר זֶה (מִצְוָה שֵׁנִי), וְלֹא אֲתִי עֲשֵׂה וְעָקַר תְּרִי לְאִוִי. וְעוֹד אִמְרוּ (שם) טַעַם אַחַר, לְפִי שְׂאִין לֹא דְתַמּוּרָה שׁוּהָ לַעֲשֵׂה שְׁבָה, שֶׁהִצְבּוּר וְכֵן הִשְׁתַּפִּין אֵין עוֹשִׂין תַּמּוּרָה אִם הִמְירוּ, וְאֶף עַל פִּי שֶׁהֵם מְזַהְרִים שְׁלֵא יִמְרוּ, וּמִכִּיּוֹן שְׂאִין הִלְאוּ שׁוּהָ לַעֲשֵׂה לֹא נֶאֱמַר בְּזֶה שִׁיָּהָא דִּינוֹ כְּלֹא שֶׁנִּתְקַן לַעֲשֵׂה. וְאִם תִּשְׁאֵל עוֹד, וְלָמָּה לוֹקִין עַל לֹא זֶה, אַחַר שֶׁאֲפָשֶׁר לַעֲבֹר עָלָיו מִבְּלִי מַעֲשֵׂה בְּדַבּוּר לְבָד, וְכִלְלָא הוּא דְקִיָּמָא לֵן, כֹּל לֹא שְׂאִין בּוֹ מַעֲשֵׂה אֵין לוֹקִין עָלָיו, הִתְשׁוּבָה כְּבָר פְּתִיבָנָה בְּמִקּוּמוֹת הַרְבֵּה, כִּי בְּפִרוּשׁ

הוֹצִיאוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (שבועות כא, א) מְכַלֵּל זֶה נִשְׁבַּע וּמְמִיר, וּמְקַלֵּל חֵבְרוּ בְּשֵׁם, שֶׁהַתּוֹרָה הַחֲמִירָה בָּהֶם הִרְבֵּה, לְחַיֵּב בָּהֶם מִלְקוֹת, אִף עַל פִּי שְׂאִין בָּהֶם מַעֲשֵׂה.

And if you will ask, “And why do we administer lashes for exchange — behold, it is a negative commandment that is rectifiable by a positive commandment, and that [commandment] is, ‘and it and its exchange will be consecrated’”; the Sages, may their memory be blessed, have already given a reason for that matter. And they said (Temurah 4b) it is because there are two negative commandments about it, as I have written in this Order (Sefer HaChinukh 352); and a positive commandment does not come and uproot two negative commandments. And they also said another reason — since the negative commandment of exchange is not the same as the positive commandment about it: As if the community, or partners make an exchange, they do not create an exchange (it is not effective), even if they are warned not to exchange (it is forbidden). And since the negative commandment is not the same as the positive commandment, we do not say about it that its law is like a negative commandment that is rectifiable by a positive commandment. And if you will ask further, “And why do we administer lashes for this negative commandment, as it is possible to transgress it without an act, with speech alone — and the principle is established for us that we do not administer lashes for any negative commandment that does not have an act [involved] with it”; we have already written the answer in many places: That they, may their memory be blessed, explicitly excluded (Shevuot 21a) swearing, exchanging and cursing his fellow with [God’s] name from this principle. As the Torah was very stringent about them to make them liable for lashes, even though there is no act [involved] with them.

וְאֵל תִּהְיֶה דְמִשּׁוּם עֲקִימַת שְׁפָתַיִם הוּא דְהוּיָא מַעֲשֵׂה, דְהָא אֶסְיָקְנָא בְּגִמְרָא בְּסִנְהֶדְרִין (סה, א), דְלֹא הוּיָא מַעֲשֵׂה, אֲבָל וְדָאֵי בְּלֹא מַעֲשֵׂה כָּלֵל, אִיכָא חֵיּוּב מִלְקוֹת בְּקִצְתָּ עֲבֵרוֹת, וְהֵן שְׁלֵשׁ הִנְזָכְרוֹת, וּמוֹצִיא שֵׁם רַע, וְעַד זֹמָם, מִהֶם שֶׁהִמְלִקוֹת מְפָרֵשׁ בַּתּוֹרָה בָּהֶם, כְּגוֹן מוֹצִיא שֵׁם רַע וְעַד זֹמָם, וּמִהֶם דְנִפְק לִן מְקָרָא כְּגוֹן נִשְׁבַּע, כְּדִלְפִינֵן בְּשִׁבְעוֹת פָּרַק שְׁבֻעוֹת שְׁתַּיִם (שבועות כא א), וּמִהֶם שְׂאִמְרוּ קִצְתָּ מְפָרֵשִׁים מִשּׁוּם מַעֲשֵׂה דְנִפְק מִנָּה בְּסוּף כְּגוֹן הָא דְמְמִיר, שֶׁהִבְהִמָּה נַעֲשִׂית קֹדֶשׁ בְּדַבּוּרוֹ וְנִהְיָה מְמַנָּה מְעַל בָּהּ (תמורה ג ב).

And do not ruminate that it is on account of the bending of the lips, as it is an act. As behold, it is concluded in the Gemara in Sanhedrin 65a that it is not an act. Rather without an act at all there is a liability for lashes with some sins. And they are the three mentioned, one who puts out a bad name and a colluding witness. Some of them the lashes are explicit in the Torah about them — such as one who puts out a bad name and a colluding witness. And some of them we learned out from Scripture, such as swearing — as we learn in Shevuot 21a in the chapter [entitled] Shevuot Shtayim. And some commentators said about some of them that it is because an act will come out from it in the end — such as this of exchange, since the beast became consecrated with his speech and one who benefits from it will misappropriate it.

סיבות ההלכה

איסור התמורה מופיע בתורה, ולפיכך בעצם לא עלינו לדון בסיבותיו. עם זאת יש להדגיש שחכמים עצמם דנו בנושא, ונראה שטעמה של ההלכה המקראית (כפי שהבינו אותה) השפיע על קביעת ההלכה בימיהם. בפ"א מ"א הצענו שני הסברים, האחד משפטי והאחר חברתי (קנס). ההסבר המשפטי הוא שהקדש אינו יורד מקדושתו על ידי פעולת דיבור (המרה), אך עולה לקדושה בדיבור בלבד. אפשרות הסבר אחרת היא שלפנינו קנס כדי שלא יבואו להמיר קרבנות, וודאי שלא ימירו בקרבן נחות. האיסור להמיר מחייב הבאת הקרבן במהירות למקדש, אחרת הוא ייפסל או ימות וההפסד יהיה כפול. בפ"א מ"ב נראה שהסבר הקנס מתאים יותר.

ההמרה הנעשית באיסור חלה, ויוצרת משמעויות בשני מישורים:

א. הבהמה הקודמת נשארה קדושה וחלים עליה כל דיני הקרבן.

ב. הבהמה השנייה גם היא קודש אבל היא מעוררת סדרת שאלות שבהן יש להחליט, כגון לאיזה קרבן תיועד, מתי צריך להביאו, מה קורה אם נפסל, אם נגנב, אם נפל בו מום וכן הלאה.

בכל השאלות הללו תדון המסכת. שני הפרקים האחרונים עוסקים בנושאי קרבנות אחרים: אילו קרבנות נפסלים בשל אי התאמה, ומה דינו של קרבן שנפסל. קשריהם של פרקים אלו לגוף המסכת יידונו להלן בסעיף העוסק בסדר המשנה.

סדר המשנה

פרקים א-ה הם חטיבה אחת שיש בה חזרות וחכמים ייחודיים (ראו פירושונו לסוף פ"ה).

פרק אמגדיר מה ממירים ואיך, בתוכו משולבת תת יחידה (מ"ד-מ"ה) שפתיחת כל משפט בה הוא "אין x עושה x אלא לפי חשבון" ... הפרק הראשון מסתיים בציבור שאינו ממיר, ובכך נפתח הפרק הבא.

פרק ב (מ"א-מ"ב) משווה בין קרבנות ציבור לקרבנות יחיד. הוא חוזר על פרטים מהפרק הקודם אבל מרחיב להבדלים נוספים בין סוגי הקרבנות, ועם זאת רשימת ההבדלים שהפרק מונה חלקית. המשך הפרק (מ"ג) משווה את קודשים לתמורה, ושוב מזכיר בין השאר את הציבור, ופרטים ידועים אחרים. שני חצאי הפרק עוסקים בהשוואה, אבל כל אחד בסגנון אחר. החצי הראשון בסגנון "יש ב-x מה שאין ב-y" ואילו החלק השני בסגנון "חומר ב-x מב-y". שני סגנונות העריכה מקובלים, ואיננו יודעים לשייך אותם לבית מדרש מסוים.

פרק ג עוסק בתמורה ובוולד תמורה ובדינם אם התברר שאי אפשר להקריב את הוולד. הפרק מטיבו רומז על המצב שלאחר החורבן, כלומר על תמורה שהומרה לפני החורבן ואי אפשר להקריבה, ברם הוא הדין אם נפל בה מום.

פרק ד ממשיך באותו נושא והפעם אם נפל הפגם בבעלים (שמת) או בתמורה עצמה שעוכבה ולא הובאה בזמנה, או שהקרבן המקורי התגלה. למעשה זה אותו נושא של הפרק הקודם, ויש כאן המשך באותו נושא אבל בפרטים אחרים.

פרק ה עוסק באמירות הפוגעות בתמורה או בכור, והוא מתחיל במקרה של בכור בהמה שהוקדש. ההקדשה פוגעת בבכורתו, שכן מעתה אין הוא רכוש פרטי אלא רכוש המקדש. הפרק ממשיך (מ"ג ואילך) במקרים של הקדשה בלתי נכונה. משנה ב חריגה, היא עוסקת בספק בכור, נושא שנדון במסכת בכורות (פ"א מ"ג ופ"ב מ"ו). הפרק שלנו מושפע אולי מפרק ב בבכורות, כפי שעולה מהטבלה.

פרק ו סוטה לחלוטין מדין תמורה ועוסק בקרבנות אסורים (שנפל פגם "בהתנהגות הבהמה", כלומר בהתנהגות הבעלים אליה) ...

פרק ז עוסק בקרבנות בדק הבית ובהשוואה עם קודשים רגילים (קודשי מזבח) ...

Introductions to the Babylonian Talmud,

Temurah, Introduction to Temurah 5

A related issue concerns consecration by valuation: Can the owner of an animal sanctified as an offering also consecrate it for Temple maintenance? If this latter consecration does take effect, how must he

הקדמות לתלמוד הבבלי, תמורה, הקדמה

למסכת תמורה ה'

שאלה אחרת, הקרובה לתחום זה, היא עניינו של "הקדש עילוי": האם יכול בעליה של בהמה שהוקדשה לקרבן, להקדישה גם כן לצורך קדשי בדק הבית? האם תחול כלל קדושה זו על הקרבן, ואם כן מה עליו לעשות בפועל

treat this animal in practice? Although these queries do not directly touch upon the matter of substitution, they are discussed in this tractate due to their common features of the application of sanctity in an irregular manner and the problem of defining derivative sanctity.

בהקרבה של בהמה זו? שאלות אלה אינן מדין התמורה, אבל הן נדונות במסכת זו משום שיש צד שוה בכולן — של החלת קדושה לא בדרך ההקדשה הרגילה, אלא באופן אחר, ובשאלה מה היא קדושה יתירה זו.